

La llum de la fe (XIII): l'altra part de la història: mort i resurrecció

Què té a veure la mort i resurrecció de Crist amb la plenitud de la vida que tant desitgem? És la mort l'únic límit al progrés? Per què és tan decisiva la resurrecció de Jesús? En què consisteix un cel nou i una terra nova?

02/03/2026

És possible que hàgim vist una pel·lícula, llegit un llibre o fins i tot jugat a un videojoc on apareix l'elixir de la vida. Amb aquesta expressió, encunyada de fa segles, procuren descriure la recerca per part dels alquimistes d'un medicament, també anomenat "panacea", que permetés a l'ésser humà viure per sempre.

Actualment, hi ha un corrent de pensament –anomenat Transhumanisme– que constitueix una versió actualitzada d'aquesta pretensió, i que es caracteritza pel seguiment de tres grans objectius per l'aparició d'una humanitat perfecta: la *súper longevitat*, el *súper coneixement* i el *súper benestar*; en altres paraules, la recerca d'una vida en plenitud.

Progrés vs. mort: límit o punt de partida?

Per què, després de tants segles de progrés, busquem encara uns fins

que no es poden obtenir? És evident que l'home és un ésser insatisfet. És algú que, tot i que aconsegueixi un nivell de vida i de felicitat que es pugui considerar satisfactori, mai no queda totalment satisfet: vol saber sempre més, viure cada cop millor i fer-ho per sempre. Amb el desenvolupament científic i tecnològic, els coneixements s'han ampliat notablement, i també la capacitat d'evitar el dolor o de combatre'l. Però, abans o després, l'existència terrena topa amb un obstacle que fins ara cap ésser humà ha aconseguit saltar: la mort.

Aquesta es presenta com quelcom profundament injust, com allò que mai hauria hagut de passar. Però si res sabem de segur en aquesta vida és que un dia morirem. El nostre ser està obert a una perfecció que queda tallada amb la mort. Per això, els pobles de tot temps i cultura han desenvolupat maneres d'enfrontar-se

a allò que transcendeix aquesta vida, desplegant el sentit religiós ancorat a la naturalesa humana. Les representacions sobre l'existència d'un més enllà són variades en el panorama religiós de la humanitat, i fan testimoni d'aquest desig humà d'infinit; alhora que cap d'elles aconseguix demostrar que és l'única realment vertadera.

En aquest extens horitzó, el cristianisme apareix amb una força inusitada: afirma que hi ha hagut un home que ha superat la mort com a límit; que, venent la mort, ha obtingut una vida que dura per sempre. Aquest home és Jesucrist. Però no es queda aquí, sinó que a més afirma que Jesús ha promès, a aquells que visquin d'ell i en segueixin l'exemple, poder participar d'aquesta nova existència que venç la mort.

Davant la mort d'una persona estimada, sovint se sent dir: «la seva desaparició constitueix una pèrdua». La mort d'un ésser humà és injusta, ja que cada un és un exemplar irrepetible, i per tant la seva desaparició del món suposa un autèntic empobriment. Si això és així per a nosaltres, es pot dir que la mort de Crist fou l'esdeveniment més injust de la història, perquè la seva vida, segons els testimonis de l'època, mostra una exemplaritat fora del normal, que ha estat reconeguda inclús per aquells que tenen del cristianisme una opinió negativa.

Tornar a les arrels

Algunes peces literàries descriuen aquesta recerca humana com l'intent de tornar a un *paradís perdut*, com suggereix el títol de la famosa obra de John Milton. Amb això fan referència a diverses tradicions que parlen d'una idíl·lica època inicial de

la humanitat, que fou trencada per algun fet que va fer perdre a l'home la seva immortalitat i la seva bondat. La història d'alguns personatges de la mitologia grega, com Aquil·les, suggereix que el preu que l'home ha de pagar per ser ell mateix i no un ésser indiferenciat en el món diví és l'acceptació de la pròpia mortalitat. En el pensament il·lustrat, sovint ens trobem la idea que l'ésser humà, per poder ser ell mateix, necessita emancipar-se del seu origen, de la seva dependència d'un Déu o d'un entorn familiar que fins aleshores l'ha protegit. Valer-se per ell sol significa perdre la por d'enfrontar-se a la mort. Les promeses de vida després de la mort serien, doncs, un retorn als orígens feliços. Cal recordar que alguns clàssics literaris d'èpoques diverses, des de *L'odissea* fins *El Senyor dels anells*, es plantegen com la tornada de l'heroi a casa.

S'ha parlat prèviament de la recerca d'una existència duradora, d'un benestar i d'un coneixement suprem. En realitat, la fe cristiana diu que exactament això era el que l'ésser humà tenia en els seus orígens remots, quan fou creat per Déu en un estat d'innocència, que la doctrina de l'Església anomena «justícia original»^[1]: a més de l'amistat amb Déu, l'home gaudia dels dons d'integritat, coneixement, impassibilitat i immortalitat. Fou el pecat, la desobediència a Déu (cfr. *Gn* 3, 6), el que provocà l'expulsió del paradís, i la pèrdua de l'accés a l'arbre de la vida (cfr. *Gn* 3, 22-24). La Bíblia matisa de seguida que la història primordial no conclou així, de manera tràgica, sinó que Déu mateix s'ocupa dels humans cobrint la seva nuesa amb uns vestits improvisats (cfr. *Gn* 3, 21), i prometent-los un futur redemptor (cfr. *Gn* 3, 15). En efecte, Jesucrist, que es presenta com «el darrer

Adam» (1Cor 15, 45), nou inici de la humanitat, romanent alhora en la condició divina, pren sobre seu la condició humana (cfr. Fl 2, 5-11), amb aquests efectes de mortalitat, patiment i exposició a la temptació, i realitza en la seva vida el projecte de Déu, en plena obediència al Pare fins a donar la seva pròpia vida. I gràcies a aquest acte suprem d'amor, venç la mort amb la resurrecció, reobrint les portes del paradís als homes, que ara poden accedir de nou a l'arbre de la vida: els sagraments, la font i cimera dels quals és l'aliment eucarístic^[2]. On, d'alguna manera, el Cel de Déu, el Paradís, s'uneix a la terra que habitem, mentre esperem la seva promesa manifestació gloriosa al final dels temps^[3].

La resurrecció: el misteri de Déu en el món

La fe cristiana parla, per tant, d'un més enllà que es fa present aquí,

d'un Cel que, essent promesa de
quelcom nou, no assimilable a les
categories espaciotemporals del
nostre món, serà quelcom que
respon a un desig profundament
arrelat al nostre ésser. És veritat que
Jesús, després de la resurrecció, pujà
als Cels, des d'on tornarà; aquests
mateixos Cels que acolliren Maria,
que fou concebuda sense pecat i per
tant participa de manera eminent del
misteri del seu Fill; però també és
cert, que aquests Cels no són altra
cosa que el misteri de Déu que,
ahora que és transcendent a aquest
món, hi és senceraament dins seu, de
manera que ara Jesús es troba més a
prop de nosaltres que quan recorria
els camins de Palestina^[4].

Amb la seva resurrecció i la seva
promesa, Jesús ha introduït al món
de la nostra experiència, molts cops
negativa per estar marcada per les
conseqüències del pecat a les nostres
vides (ignorància, dolor, mort, etc.),

una esperança nova, real, ja que l'existència i la resurrecció de Jesús s'han donat en la nostra història i, a la vegada, d'alguna manera la superen, perquè l'obren al que és més enllà, a l'altra part de la història. Aquesta esperança és creïble perquè Jesús ha donat la seva vida, i no hi ha res més creïble en aquest món que l'exemple, que essent de santedat –és a dir, de caritat–, és simplement incontestable. «Ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels seus amics» (Jn 15, 13). Per això, el martiri, des dels inicis del cristianisme fins avui, constitueix la mostra més gran de la credibilitat i veracitat d'una fe per la qual un és capaç de donar la vida.

D'aquesta manera, s'entén que la vida eterna promesa per Jesús, d'una part ja ha començat en aquest món per qui creu i, a la vegada, rebrà una plenitud transfiguradora que no podem somiar. «*Cap ull no ha vist*

mai, ni cap orella ha sentit, ni el cor de l'home somia allò que Déu té preparat per als qui l'estimen» (1Cor 2, 9). Si la imaginem amb les categories d'aquest món, ens podria entrar la sospita de l'avorriment d'una vida que consistiria en «un continu passar els dies del calendari»^[5]. Però no es tracta d'un reduplicat d'aquesta vida sinó, més aviat, d'un do sorprenent, pel qual val la pena deixar-se la vida, ja que estimem i ens fiem de qui diu que ens farà feliços: «Molt bé, servent bo i fidel, [...] entra al goig del teu senyor» (Mt 25, 21.23). Quan dues persones formen un projecte comú de vida, es diuen mútuament que es faran feliços, no perquè pensin que l'altra persona serà un mitjà per obtenir la felicitat, sinó perquè ocupar-se de la seva felicitat serà el que els faci feliços. Certament, Déu és ja feliç com a comunió trinitària de Persones; però, a la vegada, vol fer-nos participar de la seva felicitat de

la qual, ja aquesta existència terrena, viscuda per amor, n'és un acompte. Per això, deia sant Agustí que «estimant el proïme, purgues l'ull per veure Déu»^[6].

Un cel nou i una terra nova

Per veure Déu cal seguir essent criatures d'ànima i cos i, per tant, que hi hagi una resurrecció final, que consisteix que, essent Déu creador de tot, també la matèria, el cosmos i els nostres cossos, transfigurats, poden participar de la glòria divina, com de fet participa ja la humanitat de Jesucrist, que existeix per sempre en Déu. Es tracta de quelcom molt important per una correcta interpretació de les implicacions del cristianisme a la societat, a la història i a la cultura: el «cel nou i la terra nova» (*Ap 21, 1*) no seran res completament diferent, sinó que, d'alguna manera, el desig per

construir un món millor
acompanyarà l'home a l'eternitat.

Per tant, l'home és pare d'ell mateix^[7], perquè les seves decisions el configuren, i això vol dir que es construeix l'eternitat amb l'actuar en aquest món, les seves accions el conformen. Per això, ressuscitarà no només un cos en un sentit purament material, sinó tot el seu ser amb el bagatge de tota la seva història^[8]. D'aquí que resulti tan certa la invitació a «viure cada instant amb vibració d'eternitat»^[9].

Cap altra doctrina com la de la resurrecció va suscitar les ironies dels pagans als primers segles, com ja li passava a sant Pau: «Sobre aquest punt ja t'escoltarem un altre dia»; «Tanta lletra et fa perdre el cap» (Ac 17, 32; 26, 24). Però el dualisme entre matèria i esperit, que caracteritzava la cosmovisió grega no ofería perspectives de salvació de la

dimensió material, considerada com a font del mal. Tampoc les teories, antigues i noves, que prometen una reencarnació satisfan, ja que tot i que semblen valorar la necessitat que la matèria estigui present en el destí de l'home, no semblen respectar la identitat real de l'home en la indissoluble unió de cos i ànima.

Mirant Crist es pot comprendre que és raonable la promesa de la resurrecció, però no és a la mà de l'home obtenir-la, ja que es tracta d'un pur do. Per això, el cristianisme és una proposta de sentit que, sense resoldre del tot en aquesta vida els enigmes que envolten l'existència, ofereix una esperança raonable d'una vida imperible, per la qual val la pena seguir Jesucrist i donar la vida per Ell.

Santiago Sanz

---

[1] Cfr. Sant Joan Pau II, *El peccat de l'home i l'estat de justícia original*, Audiència general, 3-IX-1986.

[2] Cfr. J. Ratzinger, *Escatología. La muerte y la vida eterna*, Herder, Barcelona 1992, pàg. 150.

[3] Cfr. S. Hahn, *La cena del Cordero. La Misa, el cielo en la tierra*, Rialp, Madrid 2016.

[4] Cfr. J. Ratzinger / Benet XVI, *Jesús de Nazaret. Desde la Entrada en Jerusalén hasta la Resurrección*, Encuentro, Madrid 2011, pàg. 323-339.

[5] Benet XVI, Encíclica *Spe salvi*, 30-XI-2007, núm. 12.

[6] Sant Agustí, *In Evangelium Ioannis Tractatus*, 17,8.

[7] Cfr. Sant Gregori de Nissa, *De vita Moysis*, 2,3.

[8] Cfr. R. Guardini, *El tránsito a la eternidad*, PPC, Madrid 2003.

[9] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, núm. 239.

Lectures recomanades:

Benet XVI, Encíclica *Spe salvi*, 30-XI-2007.

Guardini, R., *El tránsito a la eternidad*, PPC, Madrid 2003.

Ratzinger, J., *Escatología. La muerte y la vida eterna*, Herder, Barcelona 1992.

O'Callaghan, P – Alviar, J.J., *Breu i senzill curs d'escatologia*, a www.collationes.org, Roma 2013.

---

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/la-llum-de-la-
fe-xiii-laltra-part-de-la-historia-mort-i-
resurreccio/](https://opusdei.org/ca-ad/article/la-llum-de-la-fe-xiii-laltra-part-de-la-historia-mort-i-resurreccio/) (02/04/2026)